

Sarah-Kate Lynch
Honingzoete dagen

2016
Uitgeverij XL
Zoetermeer

Ter ere van
zomaar iets aardigs doen
goede manieren
en
beschermengelen

Sugar Wallace geloofde niet in liefde op het eerste gezicht, maar haar bijen wel, ook al konden ze nog geen rood van groen onderscheiden.
Ze konden overigens wel veertig verschillende tinten paars zien.
Met andere woorden: die bijen wisten misschien niet alles, maar in sommige opzichten wisten ze meer dan Sugar Wallace.

Hoofdstuk 1

De bijen op Sugars schoot bleven onverstoorbaar zoe-men toen ze het raampje omlaagdraaide en het pand aan Flores Street probeerde te bekijken. Het bestond uit vijf woonlagen en het opvallende oranje metselwerk van de voorgevel ging schuil onder een dikke laag stof. In het midden liep een brandtrap als een exotisch lit-teken zigzaggend naar beneden en dankzij het roze stoepje onder de rode voordeur leek het alsof het ge-bouw zijn tong uitstak, misschien naar de bonte bos verschoten ballonnen die aan het met klimop begroei-de traliewerk van het souterrain zat vastgebonden.

‘Echt een huis met karakter,’ zei Sugar tegen haar vriend Jay, die ongeduldig met zijn vingers op het stuur zat te trommelen. ‘Ik heb nog nooit ergens gewoond waar ik een kniesj-bakkerij om de hoek had. En als ik een accordeon zou nemen, weet ik precies waar ik die kan laten repareren als hij kapotging.’

Sugar tikte op de piepschuimen bak op haar knieën met haar kostbare koningin en een slaperig jong volk-je werkbijen erin. Hoewel Flores Street op nauwelijks een steenworp van Manhattans vermaarde overbe-volkte ravijnen lag, was het verrassend charmant: een lommerrijk, doodlopend keienstraatje, genesteld in Alphabet City, iets ten zuiden van Tompkins Square Park. Als ze de bijen eenmaal had geïnstalleerd, zou-

het drukke verkeer op Franklin Roosevelt Drive hem had aangejaagd en kreeg nu zijn bestelwagen maar niet ingeparkeerd. De zweetplekken onder zijn armen werden steeds groter en Jay was niet het type voor zweetplekken onder zijn armen.

‘Volgens mij zijn wc’s nu alomtegenwoordig,’ zei ze. ‘Zeg, denk jij dat het moeilijk is om accordeon te spelen? Zoals je misschien nog weet ben ik niet echt muzikaal.’

‘De hele oostkust weet nog precies hoe muzikaal jij niet bent. Werkelijk, Sugar, wat denk je nou?’

‘Ik denk dat je hier niet past.’

‘Ik wil hier ook helemaal niet passen,’ zei Jay. ‘Ik heb jaren geleden mijn plekje al gevonden en ik wou gewoon dat jij dat ook eens deed, in plaats van heen en weer te fladderen en een spoor van bezorgde halvegaren achter te laten die zich afvragen hoe ze moeten overleven als jij weg bent. Ik zie het elk jaar weer als ik je verhuis en het maakt me dodelijk ongerust.’

‘Draaf niet zo door, Jay. Het zijn geen halvegaren. Het zijn mijn vrienden. En ik bedoelde deze parkeerplek. Daar pas je niet in. Laten we deze maar opgeven en nog een blokje om rijden.’

Ze wilde toch nog eens naar de Indiase kruidenbazaar en de handel in tafelzuur kijken. ‘Een hele winkel alleen voor tafelzuur? Dat vind je ook niet overal.’

‘Evenmin als moordenaars, verkrachters, zakkenrol-

lers en daklozen,' zei Jay. Hij reed licht slingerend Flores Street uit en sloeg voorzichtig af naar Avenue B, waar een dakloze man, als om Jay's punt kracht bij te zetten, van het trottoir strompelde en recht op hen af kwam.

Jay ging op de rem staan en wist hem te ontwijken, maar de zwerver wankelde verder de weg op en miste op een haar na een rijdende taxi voordat hij over de trottoirband struikelde en een lange man in een hawaiï-hemd omverliep, die daar in zijn telefoon stond te praten.

'O, hemel,' riep Sugar. Ze duwde Jay haar bak met bijen in de handen, was de bestelwagen al uit voor hij haar kon tegenhouden en stak vlak voor een toeterende pick-up de weg over.

De man in het hawaiïhemd grabbelde lichtelijk buiten adem naar zijn mobiel op het trottoir en praatte gewoon door.

'Is alles in orde?' vroeg Sugar hem, maar hij wees alleen naar de zwerver die er als een verfrommeld hoopje bij lag en grotere behoefte had aan onmiddellijke hulp.

'Kunt u me horen, meneer?' vroeg Sugar terwijl ze een hamburgerpapiertje van de McDonald's van de mouw van zijn zware jas afplukte. 'Is alles in orde? Hebt u ergens pijn? Goeie god, dat was een lelijke val.'

De zwerver draaide zich moeizaam om en keek haar

met donkere, heldere ogen aan, met een blik alsof ze precies degene was die hij verwachtte te zien.

‘Nee, mevrouw, ik heb geen pijn,’ zei hij met een stem die verre van zwak was. ‘Althans niet op de manier die u waarschijnlijk bedoelt.’

‘Nou, dat is een hele opluchting,’ zei Sugar.

De man in het hawaïhemd klapte zijn telefoon dicht en kwam overeind.

‘Het spijt me,’ zei hij, met een zangerig accent dat Sugar een beetje deed denken aan een beekje dat op een zonnige dag over warme kiezelstenen kabbelde.

Er liep een rilling over haar rug.

Hij had sluik bruin haar en een mooie neus in een knap gezicht, maar met de schreeuwerige kleuren van zijn hawaïhemd detoneerde hij verschrikkelijk met de Mexicaanse muurschildering achter hem. Zijn ogen daartegenover waren zo intens blauw dat ze precies bij het levendige geschilderde straattaferel achter hem pasten. ‘Kan ik u helpen?’ vroeg hij.

Ze kon zijn accent niet goed plaatsen. Was haar tong ook niet helemaal de baas.

‘Misschien om deze meneer op de been te helpen?’ stelde hij voor.

Iers misschien, dacht ze, al was het haar een raadsel waarom ze over zijn afkomst nadacht. ‘Ja,’ zei ze, weer tot haar positieven komend. ‘Op de been. Meteen. Goed plan. We kunnen hem niet langer in de goot laten

zitten. Daar kan een mens niet op een waardige manier bijkomen.’

‘Dat ben ik helemaal met u eens,’ zei de oude man. ‘En ik ben erg gesteld op mijn waardigheid.’

Sugar en de man in het hawaiïhemd liepen naar hem toe en trokken hem overeind.

Maar toen ze hem loslieten streken hun handruggen even langs elkaar heen – het was de lichtste, kortst mogelijke aanraking, maar voor Sugar voelde het als een brander op crème brûlée.

Ze sprong van hem weg en ze keken elkaar een fractie van een seconde aan. Toen ging zijn telefoon weer over en richtte ze zich vlug op de oude man, die nu niet meer wankelde maar stevig op zijn benen stond.

‘Ik kan u niet genoeg bedanken voor uw hulp,’ zei hij. ‘God weet dat ik niet van hoogtes houd, maar sommige plekken zijn gewoon te dicht bij de grond en het trottoir is er een van. George Wainwright. Prettig kennis met u te maken.’

‘Sugar Wallace,’ zei Sugar terwijl ze hem de hand schudde, waarbij zijn schone, netjes geknipte vinger-nagels haar opvielen. ‘Insgelijks. Maar weet u zeker dat het wel gaat?’

‘Het gaat prima, juffrouw Sugar, het spijt me alleen dat ik mezelf zo te kijk gezet heb en ik geneer me dat ik deze nietsvermoedende jongeman omver heb gelopen.’

‘Er lijkt niets mis met hem te zijn,’ zei Sugar. ‘In elk ge-

val is zijn vermogen om aan zijn mobieltje vastgeplakt te zitten niet aangetast.'

'Mobiele telefoons! Ik weet niet wat er tegenwoordig met de wereld aan de hand is,' zei George hoofdschuddend, 'maar het lijkt wel of ik er geen grip op kan krijgen.'

'Daar bent u niet de enige in; het is glibberig terrein,' stelde Sugar hem gerust terwijl ze zijn jas een beetje afsloeg die, zoals ze nu zag, niet zo haveloos was als ze aanvankelijk had gedacht. Er zaten epauletten op de schouders en de knopen zagen eruit alsof ze kortgeleden nog waren gepoetst. 'Ik bedoel, ik probeer nog altijd grip te krijgen op mijn magnetron.'

George keek haar met zijn heldere, donkere ogen aan. 'Ik hoop dat u het niet erg vindt dat ik dit zeg,' zei hij. 'Maar ik ontmoet tegenwoordig niet veel mensen meer zoals u. Nieuw in de stad?'

'Net komen aanwaaien.'

'Wat ben je in godsnaam aan het doen, Sugar?' onderbrak Jay hen, die plotseling naast haar stond, met kringen onder zijn oksels die nu tot halverwege zijn taille reikten. 'Ik moest helemaal om het Square heen rijden en zo'n halve kilometer verderop parkeren. En ik heb verdomme ook nog in de hondenpoep getrapt!'

'Let op je woorden, jongeman,' zei George. 'Juffrouw Sugar hier toonde alleen een beetje ouderwetse bezorgdheid voor de medemens.'

‘Je ziet het, Jay,’ zei Sugar. ‘Ik ben niet de enige op de wereld die niet van grove taal houdt.’

‘Je hoeft niet zo naar die koelbox te staren,’ snauwde Jay desondanks tegen George terwijl hij de bak met bijen vanonder de ene arm naar de andere verplaatste. ‘Er zit niets in waar je high van wordt, althans niet op de manier waarop jij dat wilt.’

‘Het is in orde, Jay,’ zei Sugar. ‘Je vergist je. Dit is George, en hij is niet geïnteresseerd in de koelbox, wat er ook in zit. Je kunt ze trouwens nu wel weer aan mij geven.’

Precies op het moment dat de drager van het hawaiï-hemd zijn telefoon dichtklapte stak ze haar armen uit naar de bak met bijen.

‘En wie bent u dan wel?’ vroeg Jay.

‘Alleen maar de kerel die hier stond te voorkomen dat deze heer hard neerkwam toen hij viel,’ antwoordde hij met een glimlach die een kuiltje in zijn linkerwang onthulde en een voortand die iets over de andere heen stond.

De glimlach was voor Sugar bedoeld. ‘Ik ben Theo Fitzgerald,’ zei hij.

Ze dacht heel even dat ze haar bijen in een ander ritme tegen haar borst voelde vibreren, dat hun vleugeltjes ineens tweemaal zo vlug fladderden en de lucht in de koelbox in een doldwaas tempo lieten rondwervelen, maar op het moment dat ze het opmerkte hadden ze

hun normale ritme alweer bijna hervat.

‘Ik ben Sugar Wallace en dit is mijn vriend Jay,’ zei ze. ‘En je zou het misschien niet zeggen, maar hij is een van de aardigste mensen op de wereld. Hij is helemaal van Virginia naar Rhode Island komen rijden om mij naar mijn nieuwe appartement te brengen, hier vlak om de...’

‘Ga nu niet aan iedereen vertellen waar je woont,’ onderbrak Jay haar. ‘Sugar, je overleeft het nog geen tien minuten in deze stad.’

‘U hebt gelijk, je zou het inderdaad niet zeggen,’ zei George.

‘Ik ben geen Amish, Jay,’ zei Sugar. ‘Ik heb *Sex and the City* bijna net zo vaak gezien als jij. Je kunt echt wel stoppen met je te sappel te maken.’

‘Wat grappig dat u zegt dat u geen Amish bent, want dat ben ik ook niet,’ zei Theo. ‘Amish, bedoel ik. Ik ben Schots, wat iets heel anders is. Geen enkel verband.’

Dit keer wist Sugar zeker dat ze de bijen hun trillingen voelde veranderen, heel even maar, om zich aan te passen aan haar versnelde hartslag.

Het waren die Mexicaanse-muurschilderingblauwe ogen van hem: die leken recht door haar heen te kijken, alsof hij al zag wat ze dacht terwijl ze dat zelf nog niet precies wist.

‘Kom mee,’ zei Jay terwijl hij Sugars arm pakte. ‘We